

Verraad

© 2018 S. Faber/ Uitgeverij U2pi

Titel: Verraad

Auteur: Sarah Faber

www.sarahfaber.nl

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978-90-8759-818-1

NUR: 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Verraad

Sarah Faber

Voor Fred: “*Als jij lacht, schater ik*”

Proloog

Sofie bekijkt de foto's op haar mobiel in vogelvlucht. Het gros is van haar en Anne samen. 'Oké, Anne, we maken er nog eentje.' Sofie kijkt haar vriendin smekend aan en Anne voelt alsof ze geen andere keuze heeft. Ze kijkt met een geforceerde glimlach naar de camera. Opeens klinkt er een zware stem door de luidspreker: "Halte Ridderhof."

'We moeten er zo uit. Schiet op met die foto!' roept Anne zenuwachtig. 'Straks rijdt de bus verder en kom ik te laat op het werk.'

Sofie maakt snel een laatste snapshot, waarna de meiden hun plaats verlaten en zich naar de uitgang begeven. De bus nadert de halte en remt hard. Anne grijpt de rode stang boven haar hoofd om niet voorover te vallen. Als de bus stil komt te staan, openen de deuren zich luid sissend. Anne loopt als eerste het trapje af en stapt op het trottoir. In de haast vergeet Sofie bijna haar telefoon, ze grist hem van de lederachtig bekleding.

'Sorry voor de vertraging!' Verontschuldigend steekt ze haar hand op naar de buschauffeur en stapt dan naar buiten, even kijkt ze om zich heen. Daar staat Anne, slechts een paar meter bij haar vandaan. Doodstil. 'Anne, wat is er?' Behoedzaam zet Sofie een paar stappen voorwaarts. Een moment wordt ze verblindt door iets wat in de zon reflecteert, ze knippert met haar ogen.

Plotseling ziet ze hem staan, op het fietspad. Een smal strookje gemeenteplantsoen is het enige wat hen scheidt. Haar adem stokt in haar keel. Haar hart gaat als een razende tekeer. Ze kijkt hem recht aan. Zijn diepliggende ogen zijn zwart omrand. Een huivering gaat door haar heen als ze zijn uitgestrekte arm ziet. In zijn hand heeft hij een pistool, het glimt in het zonlicht. Ze probeert iets uit te brengen: 'Anne, kijk...' Haar stem klinkt hees, bijna geluidloos. Door de stilte heen klinkt plots een knal en nog een. Sofie ziet Anne voor zich in elkaar zakken, ontredderd laat ze haar tas op de grond glijden. Ze wil naar Anne, onderweg struikelt ze over een punt van een stoeptegels. Met een dreun komt ze op het trottoir terecht, een armlengte bij Anne

vandaan. Kreunend grijpt ze naar haar arm. Stekende pijscheuten maken haar misselijk. Ze probeert zich op te richten en ziet Annes gezicht. Haar ogen zijn wijd open gesperd, ze kijken dwars door Sofie heen. Ze schuift zich verder over de betonnen tegels naar haar vriendin.

‘Anne?’ Ze pakt haar hand en schudt haar heen en weer. ‘Anne, Anne zeg wat!’ Maar Anne reageert niet. Sofie probeert op te staan. Ze bijt op haar lip van de pijn, ze moet nog dichterbij Anne komen. Haar hoofd duizelt. Ze zet haar ene hand neer om zich op te richten, de grond is vochtig en plakkerig. Ze kijkt naar haar hand. Bloed, Annes bloed. Voetstappen, ze komen langzaam dichterbij. Een zwarte schaduw vormt zich op de grond om haar heen. Ze probeert over haar schouder te kijken, ze moet de “dood” nog één keer zien. Opnieuw klinkt er een harde knal. Ze wordt tegen de grond gedrukt. Het geluid om haar heen vervaagt zachtjes. Ze opent haar ogen en ziet een helderblauwe lucht. Haar tanden klapperen. Koude rillingen overmannen haar. De grond onder haar voelt ze langzaam wegzakken, ze lijkt eindeloos te vallen in een tunnel. Haar oogleden voelen zwaar en dan wordt alles zwart.

Enkele maanden eerder

Sofie snijdt de reep plastic tape hardhandig door midden. Het uiteinde weigert, daarom zet ze nog meer kracht om een opening te forceren. Het vlijmscherpe mesje schiet door en rijt het vlees van haar vinger open. Druppels bloed sijpelen langs haar pols naar beneden. Haastig kijkt ze om zich heen, ze moet iets vinden om het bloeden te stelpen, maar er is niets bruikbaar. Beschermend steekt ze de kloppende vinger in haar mond op zoek naar een pleister of iets anders dat voldoet. Voorzichtig zet ze de besmeurde kartonnen verpakking terug. De al wankelende stapel dozen zwaait even licht heen en weer. Met haar ogen probeert ze hem in het gareel te houden, dan wint Newtons wet het van haar wilskracht. Een pak waspoeder valt, het barst open als het de grond raakt. Wit poeder stuift op en valt verspreid neer, de intense geur van lentebloesem stijgt op. Balend laat ze de bende achter. Onderweg naar de BHV- koffer probeert ze zich te ontdoen van het witte spul op haar broekspijpen. Er ontstaat een mengeling van bloed en wasmiddel, door de samensmelting verschijnen er roze korrels. In haar ooghoek ziet ze een jongedame richting de kassa lopen.

‘Anne, wil jij die klant misschien helpen?’ Ze wijst met haar bebloede vinger richting het kassagedeelte.

’Ja, natuurlijk. Gaat het wel? De verbandtrommel staat trouwens op de grijze kast in het kantoor.’

Sofie weet het, Anne bedoelt het goed, dus ze knikt dankbaar. De inhoud van de verbandkoffer blijkt meer dan toereikend te zijn, de vleeswond is maar een fractie van wat het leek. Ze bekijkt het eindresultaat, een smetteloos wit ingezwachtelde wijsvinger.

Het bezorgde gezicht van Anne verschijnt om het hoekje van het kantoor. Anne is de “moeder” van het team dat bestaat uit vele

vrouwen met totaal uiteenlopende karakters. Anne is meestal serieus. Als manager is dat een goede eigenschap evenals een pré.

‘Is het erg of valt het mee?’

‘Het gaat prima. Ik neem de kassa weer voor mijn rekening.’

‘Weet je zeker? Moet je niet even zitten of zo?’

‘Nee, het gaat. Echt!’ Ze heeft de woorden nog niet uitgesproken of een volgende klant is alweer onderweg. Met gepaste spoed begeeft ze zich naar de kassa en begroet de dame vriendelijk. Als een geoliede machine scant ze alle artikelen. Als laatste pakt ze een tube tandpasta.

‘Mevrouw, wist u dat u bij deze tandpasta de tweede gratis krijgt?’

De vrouw kijkt onwetend en haalt haar schouders op. Opnieuw een gevalletje waarbij een inburgeringscursus niet misplaatst zou zijn. Direct heeft ze spijt van deze gedachte, alsof zij zo’n bijzondere bijdrage aan de maatschappij levert. Snel haalt Sofie eenzelfde tube en ze probeert het opnieuw, nu in een combinatie van gebarentaal en Engels voor beginners, een ultieme poging. De vrouw begrijpt het, ze wijst naar de twee tubes en steekt haar duim in de lucht. Het afrekenen verloopt zonder verdere taalbarrières, de vrouw bedankt haar hartelijk en schuifelt de winkel uit.

Uit routine kijkt Sofie de drogisterij rond. Het waspoeder. Ze heeft een stoffer en blik nodig, haar irritatie loopt op als ze de uitrusting niet vindt op de gebruikelijke plaats. Opeens herinnert ze zich dat ze eerder die middag beneden heeft zien liggen. Ze daalt de oude trap af, die uitkomt in een groot magazijn. Met arendsogen speurt ze stapels dozen af.

Hoe moeilijk kan het zijn om een stoffer en blik te vinden?

In een flits valt haar oog op het ijzeren voorwerp. Ze pakt het stevig vast, alsof het straf verdiende voor alle tijd die het kostte om het te vinden. Dan keert ze terug naar boven en veegt de geurende massa bij elkaar. Als ze bijna klaar is, ziet ze haar collega met een bezem halverwege het derde pad. De klok boven de ingang geeft tien voor zes aan, bijna sluitingstijd.

‘Sofie, sluit jij beneden af, dan regel ik het hier.’ Ze knikt instemmend en verdwijnt opnieuw een etage lager. Als ze alles heeft afgesloten laat

ze haar blik nog eenmaal aandachtig door de ruimte gaan en draait ze de schakelaar om. Het licht vanuit het trappenhuis is voldoende om veilig tussen de opgestapelde voorraad door bij de trap te komen. Boven in de winkel is het grote licht uit, ze zijn gesloten. Ze besluit om Anne een helpende hand te bieden, zo kunnen ze sneller huiswaarts keren.

Als Sofie de krat, gevuld met de gouden sieraden, oppakt, kijkt Anne haar erkentelijk aan. ‘Wat goed van jou. Ik zou hem glad zijn vergeten. Zet jij hem in de kluis?’

‘Prima, heb jij verder alles?’

‘Ja, de kassalades staan er ook al in.’

‘Je bent geweldig!’ Een extra complimentje kan Anne wel gebruiken. Nu ze aan de zoveelste hormoonkuur is begonnen, lijken haar hersenen wel een zeef.

‘Hé, Anne, wist jij dat Nina weer een nieuw sieraad heeft besteld? Dit keer een armband, hij zat bij de nieuwe levering die gisteren werd bezorgd.’

‘Gisteren? Het goud wordt toch altijd op woensdag bezorgd?’ Daarbij werpt ze Sofie een vragende blik toe.

‘Eh, ja het was gisteren. Ik weet het zeker.’ Ze weet het toch wel zeker. Ja, want Nina nam de armband direct mee naar huis. Het lege sieradendoosje legde ze in haar locker, ze zou hem later wel betalen. Ondertussen plaatst ze de kostbare sieraden in de onderste kluis. In het kantoor haalt ze haar jas, het hengsel van haar tas slingert ze over haar schouder. Ze is afgepeigerd en wil naar huis.

‘Soof, ik hou het kort, er is iets wat je nog moet weten. Omdat Nina binnenkort wordt geopereerd, komen we iemand te kort, eigenlijk twee, want Frederique komt voorlopig niet terug. Ik wist niet zo goed hoe ik dat gat op moest vullen, ruimte om een extra persoon aan te nemen heb ik niet. Gelukkig kwam Nina met het perfecte plan: een stagiair, voor een half jaar. Ik heb gelijk “ja” gezegd. Het lijkt mij een prima oplossing.’

Sofie vindt het vervelend voor Frederique, ze zit al maanden overspannen thuis, al twijfelt ze eraan of Frederique niet meer melan-

chologisch is, last heeft van ernstige heimwee naar Denemarken. ‘Dat hebben jij en Nina goed opgelost!’

‘Dank je, maar dit was echt Nina’s verdienste. Donderdag heeft ze een gesprek met hem en daarna wordt het besluit genomen.’

‘Zei je nou “hem”? Is het een man?’ Anne vindt haar reactie vermakelijk.

‘Het is een jongen, nou ja, van het mannelijke geslacht.’ Sofie is verheugd, eindelijk een haan in het kippenhok.

‘Anne, schiet op. We gaan naar huis.’

‘Ja, ja ik kom. Gaat het wel met die vinger van je?’

‘Ach, het stelt niks voor. Het enige waar jij druk mee moet zijn, is zwanger worden.’ Liefdevol legt Anne haar arm om Sofie heen en samen verlaten ze het pand.

De volgende morgen komt het met bakken uit de hemel. Sofie stapt naar buiten, de regen stort op de reling van de galerij en spettert alle kanten op. Snel duwt ze de voordeur weer open en grijpt ze een kleurige paraplu van de kapstok. De buurvrouw staat voor het slaapkamerraam met uitgezakte krulspelden in haar haar. Beleefd steekt Sofie haar hand op en loopt stevig door naar het trappenhuis. Ze twijfelt een moment tussen de lift en de trap, als een sterke urinelucht haar tegemoet komt, is die keuze snel gemaakt. Met een dichtgeknepen neus daalt ze de trap af, alle zeven verdiepingen naar beneden. Eenmaal buiten opent ze haar paraplu, ze gaat op weg, een nieuwe werkdag tegemoet.

Als ze bij de slijterij de hoek om gaat, ziet ze Nina al staan. Wat een beauty, zelfs op deze troosteloze dag. Haar glanzende, gitzwarte haar danst in de wind. Hoe vroeg ze op sommige dagen ook moeten beginnen, Nina ziet er altijd onberispelijk uit. Ze draagt strikt designkleding, eerder haute couture, per stuk duurder dan de dagwaarde van een gemiddelde auto.

Sofie is totaal het tegenovergestelde, ze gebruikt geen make-up, heeft haar haar altijd samengeperst in een staart en een versleten

spijkerbroek lijkt haar bekendste trademark te zijn. Haar opkomende negatieve zelfbeeld drijft ze snel uit haar gedachten en ze begroet haar collega hartelijk.

‘Jij ook goedemorgen Sofie, heb je nieuwe schoenen?’

Door de spottende toon van Nina kijkt Sofie kort naar beneden. Dit paar zeer degelijke stappers heeft ze al maanden, ze vertonen al kale plekken aan de voorzijde. Waarom is Nina altijd zo denigrerend over anderen? Niet iedereen spendeert al zijn geld aan de buitenkant. Ze besluit het commentaar te negeren en opent de zijdeur. Als ze de alarminstallatie uitschakelt, ontbrandt direct alle verlichting in het pand en zet ze koers, rechtstreeks naar het kantoorgedeelte. Ze begint met de belangrijkste taak, het tellen van de omzet van de dag ervoor. Nina verdwijnt naar beneden, zij zal haar bontmantel echt niet tussen al die vormloze confectiemode hangen.

Als Sofie klaar is met het tellen van de kassalades, krijgt ze bijna een hartverzakking. Er is een kasverschil en groot ook. Ergens moet ze een fout gemaakt hebben, dat kan niet anders. ‘Nina! Waar zit je?’

Beneden blaast de radio met meer dan de toegestane decibel een ochtendshow uit. Sofie dendert de trap af, in één rechte lijn dwars door het magazijn, naar de keuken. Dat Nina haar niet kan horen is wel duidelijk, maar waar blijft die tuthola dan.

‘Wat ben jij in vredesnaam aan het doen?’

‘Luister Sofie, er is niets beter voor een mens dan rust, reinheid en regelmaat en aan tweede ontbreekt het hier zichtbaar.’

‘Over “regelmaat” gesproken, er is een kasverschil en voor het geval het je iets interesseert: het is 1000,30 euro. Dus week jezelf los van deze voorjaars schoonmaak en kom mij helpen om alles opnieuw te tellen, dan zal ik je zeer dankbaar zijn.’ Sofie heeft geen tijd om een reactie af te wachten, de boodschap is duidelijk en zij gaat alvast beginnen.

‘Sofie, wacht! Ik heb wat voor je. Hier...’ Nina steekt haar hand uit met daarin een stapeltje bankbiljetten.

‘En wat moet dit voorstellen?’ Sofie probeert het gebaar te kaderen,

een typisch “onderbuikgevoel” borrelt op.

‘Je kasverschil.’ Nina is kalm, beheerst of een combinatie van beide. Behoedzaam pakt Sofie de biljetten over, maar wat ze ziet en hoopt te zien, komen niet overeen.

‘Soof, hier is je verschil.’ Ze vouwt Sofies hand dicht, zodat deze de biljetten omklemt. Sofie is sprakeloos.

‘Wat is er? We hebben geen kasverschil, wees blij. Ja, ik had je het geld meteen moeten geven.’

Nina kijkt vol verbazing naar Sofies verschrikte gezicht, dan draait ze zich rustig om en gaat fluitend verder met de afwas.

‘Hoe kom jij aan dit geld?’

‘Ik had wat gedoe met de bank, we moesten gisteren eten en het probleem is nu toch opgelost?’ Na die woorden trekt Nina de rubberen handschoenen vinger voor vinger uit en verlaat met opgeheven hoofd de keuken. Sofie blijft overdonderd achter, ze voelt de tijdsdruk. Gejaagd gaat ze terug naar het kantoor, stapelt alle bankbiljetten op en legt de bundel veilig in de kluis. Enigszins opgelucht ploft ze weer neer op haar bureaustoel en corrigeert haar eerdere telling, er ontstaat nu wel een acceptabel verschil. De klok geeft twee voor negen aan, al dringt de tijd niet tot haar door. De stapel papiergeld in de hand van Nina, is het enige wat ze voor zich ziet. De drang om Anne te bellen is groot. Ze moet dit met iemand delen. Ze kan Anne niet bellen, die mag zich niet onnodig opwinden. Of wel? Sofie weet het niet meer. Feitelijk gezien heeft Nina niets gestolen, het geld is terug. Toch voelt het zo verkeerd.

‘Soof! gaan we vandaag nog open?’

‘Eh...ik kom,’ stamelt ze.

‘Wat is er toch met jou?’ Sofie staat op, kijkt Nina recht in de ogen aan en ziet slechts pure onschuld.

Om even na twaalfen komt Cathelijne de winkel binnenstormen.

‘Hey Nina!’ Cathelijne zwaait kort en loopt direct door naar achteren. Sofie is in het magazijn aan het opruimen, als Cathelijne verschijnt.

‘Hey Cat, jij bent lekker op tijd.’

‘Ja, voor de verandering,’ grinnikt ze en ze maakt zich snel klaar om te beginnen. Op de planning ziet ze dat zij de eerste helft van de middag de kassa bemand.

‘Oké Sofie, ik ga Nina aflossen. Willen jullie samen lunchen of om de beurt?’ Sofie is het voorval van die morgen echt nog niet vergeten, dus haar lunchpauze doorbrengen met Nina slaat ze liever af.

‘Laat Nina maar eerst eten. Ik wil dit eerst even afmaken.’ Ze wijst naar de overvolle planken achter haar.

‘Prima, ik geef het door, chef!’ Cathelijne lacht haar uitdagend toe.

‘Uitkijken jij, hé.’ Met een boogje gooit Sofie haar sleutels richting haar joviale collega. Cathelijne vangt ze met één hand op en kijkt er wat ongelovig naar.

‘Thanks, ik mag dus retourneren zonder toestemming?’

‘Yep, ik vertrouw je meis.’ Sofie knipoogt en tikt op haar horloge. ‘En nu aan het werk!’

Sofie besluit om haar lunchpauze niet in het muffige kantoor door te brengen, ze heeft dringend behoefte aan frisse lucht. Ze maakt een flinke beker thee en ze verheugt zich op een rustig half uurtje in het voorjaarszonnetje.

Op een beschut plekje sluit ze haar ogen en warmt haar handen aan de dampende vloestof. Haar gedachtes dwalen ongewild weer af naar Nina en de geldkwestie van afgelopen morgen. Het blijft aan haar knagen. Ze probeert te bevatten waarom Nina zo ver zou gaan, zelfs haar geliefde baan op het spel zetten. Het lijkt wel of Nina’s geld nooit op kan en Sofie voelt zich wat minderwaardig bij haar.

Zelf heeft ze echt geen slecht salaris, toch moet ze wel op haar centen letten. Haar besluit staat vast, ze zegt er niets over tegen Anne. Op een bepaalde manier adoreert ze Nina, misschien omdat zij stiekem ook wel zo’n luxe leven wil leiden en nooit meer geldzorgen wil hebben. Het voorval moet ze vergeten en ze besluit plannen te maken voor het weekend. Zal ze zichzelf thuis opsluiten om de boel eens grondig schoon te maken? Haar kledingkast moet ze nodig onderhanden nemen, dat ding barst uit zijn voegen met koopjes die

ze uiteindelijk nooit draagt. Ze zou natuurlijk ook een dag naar haar zus kunnen gaan, de twee oudste kids mee kunnen nemen naar de kinderboerderij.

Uiteindelijk is het geen lastige keuze, haar laatste ingeving wint het. Ze besluit om nog diezelfde avond haar zus te bellen en krijgt nu al zin in haar vrije weekend. Vluchtig kijkt ze op haar horloge, haar lunchpauze is bijna voorbij. Snel pakt ze haar boek en is al verdiept in het verhaal als Michelle uit het naast gelegen pand naar buiten komt. 'Hey Sofie. Jij ook?' Ze houdt een pakje sigaretten omhoog. 'Lekker Michelle.'

In stilte genieten ze van hun bijna dagelijkse samenkomst. Sinds enkele maanden vertegenwoordigt Sofie de drogisterij in de winkeliersvereniging. Michelle is de voorzitter en degene die haar overtuigde om aan te schuiven bij een vergadering. Ze was niet gelijk enthousiast, maar omdat Anne haar plaats opgaf voor het moederschap, was Sofie een voor de hand liggende keuze.

'Zijn jullie al bezig met de moederdagverwenpakketjes?' Michelle wacht nieuwsgierig op een antwoord.

'Nee, ik ben er nog niet aan toegekomen. En jij? Wat zijn jullie plannen?'

'Wij hebben van een actie nog theedoeken over. Ik wil er écht iets leuks van maken, maar een losse theedoek is zo karig en saai. Budget voor iets extra's is er helaas niet.'

Sofie hoort dat Michelle de moederdagactie heel serieus neemt en ze wil zich van haar goede kant laten zien, zij is immers de nieuweling in de vereniging en zal haar skills nog moeten bewijzen. Overhaast oppert ze: 'Wellicht een handcrème? Misschien kunnen wij aan een vertegenwoordiger gratis samples vragen?'

Michelle is verrukt: 'Als je dat wil doen ben ik je eeuwig dankbaar. Trouwens ik moet nodig terug, de plicht roept!' Bij de deuropening kijkt ze nog even om. 'Ik hoor het wel of het gelukt is. Volgende week?'

'Tuurlijk Michelle. Ik laat het je weten.'

De volgende dag begint Sofies werkdag pas om 13.00 uur en ze heeft besloten om die morgen eens lekker lang uit te slapen. Rond 8.15 uur wordt ze abrupt wakker uit een diepe slaap, iemand drukt irritant lang op haar deurbel. Ze trekt haar kussen over haar hoofd om het geluid niet te laten doordringen. Al snel hoort ze haar buurvrouw van een paar huizen verderop over de galerij schreeuwen.

‘Ruben, houd daar onmiddellijk mee op!’

De kleine jongen is dat zeker niet van plan en tegen de tijd dat zijn moeder hem in zijn nekvel grijpt en meesleurt naar huis, is ze klaarwakker. Ze blijft nog even liggen en staart naar het plafond. Vandaag wil ze in bed blijven, de hele situatie met Nina maakt haar onrustig. Al die lege sieradendoosjes in Nina’s locker, om maar niet te spreken over de opeens opduikende 1000 euro. Jackie springt naast haar op bed en begint uit genot te spinnen. ‘Hey meissie, heb je lekker geslapen?’ Lieflijk aait ze haar twaalfjarige abessijn. Jackie was een aangename verrassing voor haar tiende verjaardag en sindsdien zijn ze onafscheidelijk.

Als ook de telefoon begint te rinkelen, is de maat vol. Uit nieuwsgierigheid verlaat ze haar bed. Als ze halverwege de gang is, slaat het antwoordapparaat al aan. Even wacht ze af of er een bericht wordt ingesproken, maar die moeite wordt niet genomen.

Als de koffie pruttelt en de verwarming aanslaat, begint het behaaglijk te worden in haar kleine appartementje. De krant is, net als elke morgen, onder de voordeur geschoven.

Ze installeert zich met een kop koffie en de krant op de bank. Jackie komt op de armleuning bij haar liggen en voor Sofie is dit het ultieme begin van de dag. Ze slaat de krant open op zoek naar het weerbericht voor de komende dagen. Dan wordt haar interesse gewekt bij een artikel over een moord.

Fietsenmaker doodgestoken om ‘niet plakken’ van een fietsband

AMSTERDAM- Dinsdagmiddag is omstreeks 17.00 uur een fietsenmaker doodgestoken op de stoep bij zijn winkel. De fietsenzaak bevindt zich aan Nieuwendammerdijk in Amsterdam. De verdachte kwam, volgens getuigen, even voor 17.00 uur de winkel in en eiste dat de band van zijn fiets werd geplakt. De eigenaar, Wilfred Fluit, stelde de jongen voor om woensdagmorgen terug te komen, aangezien het tegen sluitingstijd liep. Vervolgens schijnt de 17-jarige verdachte met een dubbele nationaliteit een mes te hebben gepakt om de fietsenmaker meerdere malen in de buik te steken. De politie verklaarde dat de verdachte, eveneens afkomstig uit Amsterdam, vond dat de fietsenmaker hem discrimineerde. De verdachte is hier zo boos over geworden dat dit hem tot zijn daad bracht. De verdachte is in hechtenis genomen en hij wordt vanmiddag voorgeleid aan de rechter-commissaris.

‘Het moet niet gekker worden, hé Jackie? Als ze al doodsteken voor een leuke fietsband.’

Ze neemt nog een slok koffie en bladert de krant verder door, nog steeds op zoek naar het weerbericht.

Opnieuw klinkt het gerinkel van de telefoon. ‘Met Sofie Ventura.’

‘Soof, goddank dat je opneemt, waar zat je?’ schreeuwt Nina aan de andere kant van de lijn. ‘Ook goedmorgen Nina. Ik sliep, dat doen mensen, moet jij ook eens proberen.’

‘Het is een gigantische puinzooi! De vracht is er al, wel vijftien pallets, en nu komt die chauffeur zo ook nog terug om de aanbiedingen van volgende week te brengen, nog eens twaalf pallets, twaalf pallets! Hoor je dat!’ Nina hapt naar adem. ‘Ik heb hem weggestuurd, hij komt straks maar terug, er is geen ruimte in het magazijn. Ik moet de kassa’s nog tellen, we moeten al over een kwartier open en om tien uur staat de nieuwe stagiair voor de deur voor een gesprek...Hoor je mij wel?’

Sofie houdt wijselijk haar mond, ze wacht af tot Nina is uitgeraad.

Als Nina een tel zwijgt, hoopt ze dat het juiste moment is gekomen om iets terug te zeggen.

‘Oké, ik kom eraan.’

Nina kalmeert nu ze weet dat er versterking aankomt. ‘Kom gauw’, zegt ze er nog snel achteraan en dan gooit ze de hoorn erop.

‘Daar gaat ons momentje, Jackie, het vrouwtje moet werken.’ Jackie spitst haar oren, springt van de bank en loopt met haar korte pootjes naar de keuken.

‘Ja meis, ik weet wat je wilt, maar je moet even wachten.’ Sofie neemt een snelle douche en schiet in haar werkkleding. In de keuken reikt haar hand automatisch naar het pak met kattenbrokken. Om haar schuldgevoel te vereffenen, vult ze de voerbak met een dubbele portie vis in gelei. Tijd om een fatsoenlijke lunch voor zichzelf te maken, heeft ze niet, ze besluit om tussen de middag iets voedzaams bij de bakker te halen.

‘Uitslover!’

‘Ja, die zon onthult alles, hé. Trouwens, jij bent er vroeg bij vandaag.’ Michelle wijst naar de klok op het midden van het plein.

‘Ja, Nina in de stress, ze kan natuurlijk niet zonder mij’, lacht Sofie triomfantelijk.

‘Kijk je uit dat je niet naast je schoenen gaat lopen!’

‘Het wordt toch tijd voor een nieuwe!’ Na een korte stilte wil ze vertrekken, er wordt op haar komst gerekend. ‘Nou, dan ga ik Nina maar verblijden met mijn aanwezigheid. Succes met het zemen van je ramen.’

‘Dank je, dat gaat zeker lukken!’

Sofie zet een stap opzij en botst tegen een voorbijganger aan.

‘Sorry, het was niet mijn bedoeling...’ Ze kijkt de jongen in kwestie verontschuldigend aan.

‘Geeft niet, gaat u mij voor.’ Daarbij maakt hij een lichte buiging, ze is onder de indruk van zijn hoffelijkheid.

Deze onverwachte perceptie van beleefdheid brengt haar even van haar stuk, ze kijkt de jongen verbluft na terwijl hij zich richting de

ingang van de drogisterij begeeft.

‘Sofie! Soof! kom hier!’ Michelle staat hysterisch te zwaaien met een natte spons in haar hand.

Hier zit Sofie niet op te wachten, Nina verwacht haar nu ieder moment. Met tegenzin loopt ze terug naar Michelle.

‘Hou het kort. Ik moet nu écht aan het werk.’

‘Ja, ja, maar dit moet je horen.’ Michelles stem slaat over. ‘Nou, die jongen, Amar, Amar...nog wat, die gozer die jou net omver liep. Hij kwam vorige week bij mij voor een stageplek. Ik was gelijk verkocht. Hij is een zeer competente energieke knul. Gelukkig werd ik op tijd gewaarschuwd door een vaste klant van mij. Zij woont in de Juwelenflat, er is daar een afschrikwekkende jeugdbende actief. Ze terroriseren alles en iedereen. De broer van Amar zit bij die roversbende, hijzelf hoogstwaarschijnlijk ook. Die onderkruipsels scheuren heen en weer op de nieuwste scooters en jij weet vast wel waar ze dat geld vandaan halen, in ieder geval niet van een fatsoenlijke baan. Ik heb mij laten vertellen dat ze zich schuilhouden op het oude fabrieksterrein, ze hebben daar zelfs een compleet drugslab. De politie weet het allemaal wel, maar gedooft het, maar ik niet. Ik heb gezegd dat hij op kon rotten, terug naar zijn soortgenoten.’

‘Michelle, ben jij wel helemaal goed in je bovenkamer, zo kun je toch niet praten tegen mensen?’

‘Mensen, mensen, die gasten zijn een bedreiging voor ieders veiligheid! Je wil niet weten wat die klootzakken nog meer uitspoken!’ Michelle voelt zich zichtbaar gekwetst omdat Sofie haar niet serieus wil nemen.

‘Jij komt uit zo’n boerendorp, waar jullie net zijn overgestapt van paard en wagen naar een gemotoriseerde bakfiets! Je bent te goed van vertrouwen, Sofie!’

Op deze aantijgingen gaat Sofie niet in, omdat ze Michelle niet verder overstuur wil maken.

‘Ik ga zo met Nina praten en dan komt alles goed. Oké?’

‘Kom niet klagen bij mij als jullie winkel is leeggeroofd door die gozer en zijn kornuiten!’ Michelle is furieus, ze gooit haar spons snoeihard

in de emmer en loopt stampend weg.

Sofie kijkt naar haar schoenen, zeiknat. Toch dreunen de harde woorden van Michelle door in haar hoofd. Zou ze gelijk hebben? Is deze “Amar” een keiharde crimineel, een wolf in schaapskleren. Nee, ze wil geloven in de goedheid van mensen. Daarentegen is Michelle altijd goed op de hoogte van de nieuwste roddels en ze heeft haar nog nooit op één leugen betrap. Misschien is het verstandiger om die jongen te lozen. Ze moet Nina spreken, nú, voor het te laat is. Vastberaden en met soppende schoenen loopt ze de drogisterij binnen.

Met een vloeiende beweging zwaait Sofie de magazijn deur open. Daar zit Nina, zoals ze al vermoedde, samen met Amar in het kantoor. Een moment staart ze naar het onschuldige tafereel. Die jongen moet terug naar zijn “hangplek” en dat moet nú gebeuren.

‘Pardon, maar mag ik even storen?’

‘Nu niet Soof. Ik zit in gesprek, zie je dat dan niet?’ snauwt Nina haar toe.

Het kantoor is klein en smal, toch probeert Sofie zich tussen Amar en de muur door te wurmen.

‘Welke opleiding volg je precies?’ Wanhopig probeert Nina haar collega te negeren.

‘Ik volg momenteel, eh.. Zal ik even..?’

‘Ja, als je aan de kant wilt gaan, graag.’ Sofie wil er langs, ze heeft maling aan beleefdheden, tenminste vandaag wel. Ze moet werken, dus haar spullen kwijt.

‘Moet dit nu?’

‘Ah Nina, nou, ik ben er hoor.’

‘Ja, dat was wel duidelijk. Als je nu zo vriendelijk wilt zijn om ons even alleen te laten.’ Nina klinkt dwingend, maar Sofie stopt niet en propt haar tas in haar locker.

‘Je jas hang je beneden op!’

‘Maar natuurlijk. Laten jullie je door mij vooral niet afleiden,’ zegt ze waarbij ze verontschuldiging haar beide handen in de lucht steekt.

‘Ik ben trouwens Sofie en dat is Nina, maar dat wist je waarschijnlijk